

ВДОЛЬ БЕРЕГІВ ТИСИ

Хустський замок

Через вершини гірських Карпатських хребтів пролягає дорога, яка веде до Хустським воротам однойменного замку. В історичних відомостях не збереглася дата його споруди, але деякі історики припускають, що він був заснований в 11-12 столітті для зміцнення кордонів угорської держави, а також контролю соляного шляху. Перші згадки про Хустському замку датуються 1191 роком. Воєвода по імені Хуст був першим власником замку. Проіснував замок недовго. У 1241 році до нього наблизилася орда Батия і вже в 1242 році замок був повністю розорений татарами. Його відновлення зайняло багато часу і тривало дуже довго, аж до 1594. Згодом замок захищав місцеве населення і знати від набігів хана Гірея. З південно-східного боку в'їзд у браму був захищений вежею, яка зіграла фатальну роль в історії замку. У вежі знаходився пороховий склад гарнізону. Під час грози 1766 блискавка влучила в вежу і спровокувала страшний вибух, який знищив замок. Після цього неодноразово робилися спроби його відновлення, але згодом було прийнято рішення вивести гарнізон в Мукачівський замок . Відмінною особливістю Хустского замку був звід легенд про графа Дракулу, який має відношення до лицарського роду Драго. Реальним фактом в легендах про замок є лише колодязь і підземний хід, створення яких зайняло у будівельників трохи більше 9 років. Колодязь служив автономним водопостачанням у разі облоги. До нашого часу залишилися тільки руїни порохової вежі і зовнішніх воріт замку, стін по периметру і бастіонів. Також можна піднятися на терасу для того, щоб розглянути красу долини, де протікає річка Тиса. Руїни знаходяться в прекрасному парку «Хустський замок» .

Легенда

Давно то було, сімсот років тому. Стояли тут великі ліси, а де люди ліс розкорчували, то землі були дуже родючі.

Приїхав якось сюди воєвода Хуст на лови. Полюбилися йому ці місця, і захотів тут жити, замок поставити на якійсь горі, аби споглядати всю ту красу. А там, де тепер стоїть замок, гори не було, лише невеликий горбок, але ж краєвид був чудовий! І забав Хуст на тому горбочку насипати гору, а на горі, на самому вершечку,

вибудувати замок. І завів воєвода панщину. З усіх сіл мусили люди йти відробляти панщину на будівництві замку.

Дуже тяжко було зводити той замок: каміння близько не було, носили і глину здалека, і воду. А каміння та глину носили в бесагах на плечах. Насипали люди цілу гору заввишки понад сто метрів. На вершку гори почали будувати замок.

Можна сказати, що замок збудовано на кістках людей, бо не один загинув на тім будівництві. Пан наказав мурувати стіни із малтера, замішаного на яєчному білку, бо такий малтер дуже міцний. Люди з голоду пухли і мерли, а проте всі курячі, гусячі, качачі яйця мусили здавати на будівництво замку.

Нарешті спорудили замок, зробили довкола гори гвинтову дорогу, аби у замок можна було каретою чи возом в'їхати. Потім почали копати глибоченний колодязь — сто п'ятдесят метрів у глибину викопали, поки дійшли до води. Три роки копали. А потому на випадок нападу ворога ще змусили людей рити підземний хід від Хустського до Королівського замку. Дев'ять років рили.

Нарешті воєвода Хуст оселився у замку. Привів з собою багато війська, свою дружину Тису та двоє дітей — доньку Ріку і сина Хустеця. Аби люди вічно пам'ятали, хто їх володар, воєвода наказав назвати на його честь місто Хустом, найбільшу річку — Тисою, а дві менші річки, що впадають в Тису, — Хустцем і Рікою.

Тячівська реформатська церква

Реформаторський костел у Тячеві заснований в XIII століті, угорським королем Ласло Великим як римокатолицький. У 1546 році костел відійшов реформаторам. Храм однонавовий, прямокутний у плані. У 1810 році до західного фасаду була прибудована триярусна дзвіниця з шатровим завершенням. На дзвіниці верхнього яруса встановлені старовинні годинники. Бічні стіни храму посилені потужними контрфорсами, які додають особливе значення будівлі. Неф перекритий дерев'яним кесоном з унікальними розписами з 200 частин, серед яких є зображення лева, русалки, пелікана, дракона та інше. До 1944 року, в реформаторському костелі Тячева зберігалася багатюща бібліотека Мараморощини. Поруч з костелом знаходиться цікавий по архітектурі лютеранський парафіяльний будинок, а також бронзовий бюст угорського художника Ш. Голоші.

Пам'ятник героям майдану

На площі пам'яті в Тячеві встановлено пам'ятник Героям Майдану 01.12.2014 року. Скульптурну композицію виготовили з бетону, тонованого під бронзу та камінь.

Пам'ятник Шимону Холлошію

Протягом тривалого часу в Тячеві працював угорський художник Шімон Голлоші. З 1914 року він проживав тут постійно і написав декілька картин, які в наш час експонуються в Національній галереї в Будапешті.

На будинку, де жив Ш. Голлоші встановлена меморіальна дошка з надписом на українській та угорській мовах, а 1 травня 1992 року відбулося відкриття бронзового бюсту Ш. Голлоші, виготовленого угорським скульптором Еміке Товтом.

Греко-католицький храм

Греко-католицька церква була збудована у 1852 р. Перші згадки про церкву походять з 1801 р., коли вона ще була дерев'яною. Сучасні ікони та вівтар виготовлено у будапештських майстернях. На вежі церкви встановлено два дзвони: один роботи майстра Ф. Еґрі (1924 р.), другий походить з м. Арад (Румунія) і був призначений для кафедрального храму в Сигеті.

У 1948 р., після заборони греко-католицької віри радянською владою, церква була передана православній громаді. Тривалий час у греко-католицькій церкві почергово відправляли богослужіння як православні так і греко-католики, але, на жаль без конфліктів не обійшлося.

Католики називають церкву на честь Успіння Пресвятої Богородиці, а православні – Святопокровським собором.

Рахів

Рахів лежить в самому центрі Карпат — і Європи. Тут гори і чисте повітря, мінеральні джерела щедро обдаровують лікувальною водою, а заповідні ліси залишилися такими ж, як і сто років тому. Ну, майже такими ж. Тут живі давні гуцульські традиції. Чим не туристський рай? Численні санаторії і бази відпочинку, кав'ярні і колиби, витяги і спуски підтвердять: туристів тут чекають.

А ще Рахівщина надзвичайно багата на корисні копалини. У Діловому знаходиться мармуровий кар'єр, добувають ще граніт і доломіт, в урочищі Сауляк почалося видобування золота.

Легенда

Давним-давно жив дуже сміливий та сильний опришок Олекса Довбуш. Він мав побратимів, з якими забирав від багатих гроші і допомагав бідним.

Боялися пани Довбуша. Довго думали, як не допустити опришків до своїх багатств і вирішили біля Сегету вимурувати величезну пивницю, зробити залізні двері, виставити варту і познати туди своє золото. Зробивши все це, пани переконалися, що вже ніхто не загрожує їхнім багатствам і вирішили спати спокійно.

Але через таємних розвідників дізнався про пивницю Довбуш. Зібрав своїх хлопців і говорить : “Чого ходити від пана до пан, коли всі гроші в одному місці ?!”

Пішов народний месник зі своєю ватагою, розігнали варту, розбили двері і забрали всі багатства панів. Напівдорозі до Чорногори вирішили перепочити. Там і рахували гроші, що забрали з пивниці у Сегеті. Потім те місце так і назвали Рахів, від слова рахувати.

Центр Європи, Рахів

Найголовнішою окрасою Рахівщини є те, що саме тут, поблизу села Ділове — географічний центр континентальної Європи. На таблиці, що тут встановлена, викарбований напис: *Locus Perennis Diligentissime cum libella librationis quae est in Austria et Hungaria confectacum mensura gradum meridionalium et paralleloumierum Europeum. MD CCC LXXXVII.*

До місця, де перетинаються уявні лінії між Лісабоном і Уралом, землею Франца-Йосипа і Босфором, Кавказом і Північним морем, можна дістатися або з Івано-Франківська, або з Ужгорода. Центр Європи розташований обабіч автотраси на Великий Бичків, на березі Тиси.

Дикий карпатський ландшафт порушує тільки залізничний міст, перекинтий через ріку на схил 1413-метрової гори Лисина.

Найдавніший і найскромніший з монументів був встановлений на цьому майданчику ще наприкінці 19 століття. Напис латиною на мармуровій дошці повідомляє, що в цьому місці перетинаються умовні лінії, які з'єднують найвіддаленіші пункти нашого континенту.

Визначення географічної широти і довготи цієї точки, яку було визнано центром Європи, трохи більше століття тому здійснили вчені Віденської академії наук Австроугорської імперії.

За якихось пару метрів височіє ще одна відмітка європейського центру. Стела покладена в цьому місці у 70-х роках минулого століття. Поряд із цими пам'ятниками знаходиться третій — встановлений у перші роки української незалежності. Трохи вище від пам'ятних знаків, на схилі гори, знаходиться набір інформаційних таблиць. Короткі повідомлення на щитах розповідають про Україну, регіон, Карпатський національний парк, а також про тваринний і рослинний світ цього краю. Просто над ними влаштовано місце відпочинку для туристів і подорожніх — на галявині, схованій за рядом смерек, б'є джерело, поруч з ним — дерев'яна альтанка.

До центру Європи приїздять і вітчизняні туристи, і зарубіжні гості. Сюди провадять офіційні делегації з інших областей країни та з-за кордону.

Злиття Чорної та Білої Тиси

На три кілометра від центра Рахова Чорна й Біла Тиси об'єднують свої води, щоб попрямувати далеко на південь і найбільшою притокою впасти в Дунай, у високогірній ніші між Чорногорою, Свидовцем і Марамороським масивом, де починаються і закінчуються багатоденні мандрівки до карпатських двотисячників.

Яблуницький перевал

Яблуницький перевал є транспортною артерією, яка з'єднує Івано-Франківську та Закарпатську області. На перевалі розташовуються оглядові майданчики, звідки відкривається красивий та захоплюючий краєвид на гори Говерлу, Петрос та Свидовецький хребет. Також Яблуницький перевал є найвищим в Українських Карпатах – 931 метр над рівнем моря. Часто можна почути, що цей перевал називають «татарським», бо у 13 столітті цим шляхом до Європи йшла монголо-татарська орда. Однак не тільки своїми краєвидами відомий Яблуницький перевал. Цілий рік тут працює сувенірний ринок. Тут ви зможете не тільки купити традиційні гуцульські речі, як , вовняні шкарпетки, вишиванки або коци, але й вдосталь наїстися карпатських страв.

Сплав по Тисі. Рафтинг

Цей особливий вид активного відпочинку, який подарує Вам незабутні враження і відчуття. У Вас буде можливість спостерігати за унікальним рослинним і тваринним світом прекрасних Карпат. Сплав по Тисі проходить в світі дикої природи - у водній стихії, і Ви обов'язково відчуєте справжній драйв.